స్నేహం

కాళీపట్నపు రామారావు

'ఫెళ ఫెళ ఫెళవ్... ఫెళప్... ఫెళప్' మంటూ 'ఫడీల్!' మందో ఉరుము.

"ఎక్కడోగాని మా గనవైనపిడుగు పడ్డది!" అన్నాడు నరసింహులు.

నరసింహులంటే డాక్టర్ గోపాల రావుగారి ఆఫీస్‌బోయ్ - కమ్ - కాంపౌండర్.

"అది నిశ్చయంగా పిడుగే" అంటూ బలపరిచేడు రాజారావు. రాజారావంటే ఇటీవల డాక్టరుగారితో చెలిమి బాగా ముదిరిపోయిన మల్లెపూల రాయుడు.

అంత జరిగితే తలెత్తి చూసేడు డాక్టరు. ట్యూబులైటు నిరంతరాయంగా వెలుగుతునే ఉంది. సీలింగ్‌ఫాన్ రొదలో మార్పేమీ రాలేదు. ఉండుండి మెరిసే మెరుపులు! వాటి కాంతిలో వర్షపు జోరు హెచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

మళ్ళా ఎప్పటి స్థితికే వచ్చేడు డాక్టరు

"బయట అంత కుంభపోతగా వర్షం కురుస్తోంటే ఈ ఉక్క చూడండి!" తెల్లని పాము కుబుసాల్లాంటి తన బట్టలలోకి ఒకసారి చూసుకొని చుట్టూ జష్టనుకున్న ఫర్నిచర్ వంక చీదరగా చూసేడు రాజారావు.

డాక్టర్లో చలనమేమీ లేదు. "ఇహ ఇవేళ కితనింతే" అనుకుంటూ పేపరు తీసేడు రాజారావు

డాక్టరు వేణుగోపాలరావుగారంటే ఈ మధ్యనే వచ్చి వెళ్ళిన ఎలక్షన్లలో వార్డు

గెల్చుకొని పేషెంట్లను పోగొట్టుకొన్న ఫోటా వి.ఐ.పి పునరావాసం ఇప్పడిప్పుడే ప్రారంభమౌతోంది. మూడు రోజులై ముసురూ కాకుండా ఎండా అనకుండా కురుస్తోంది వర్షం. సాయంత్రం ఐదు గంటలకు ఉప్పెనలా ముంచుకొచ్చిన కారుమేఘాలు ఆరున్నరైనా విడవకుండా కురుస్తున్నాయి. నేరక పోయి వచ్చిన పేషెంట్లు ఎలాగో బయటపడ్డారు. కాని క్రొత్తవాళ్లు రావడం లేదు ఆ తీరిక వల్ల డాక్టర్లో ఏర్పడ్డ చిరాకు మలేరియా రోగి టెంపరేచర్లా అదేపనిగా పెరిగిపోతోంది.

'పోనీ ఏదైనా సినిమాకు పోదాం వేమిటి?'

కొంత సేపు పేపరు చూసేక అడిగేడు రాజారావు.

ఒక 'ప్ఛ్'ని తుపాకి గుండు వేగంతో పేల్చి తల అడ్డంగా విసిరేసేడు డాక్టరు. కథ ఇంకా తీవ్రంగానే ఉందని గ్రహించి ఊరుకున్నాడు రాజారావు.

మూర్ఛొస్తే మూర్ఛరోగులు ఎలా మెలికలు తిరిగిపోతారో గోపాలరావులోని మందు మనిషి అలా కిరకిరానులనులా చుట్టుకోవడంతో ఆరంభించి, పాప్ మ్యూజిక్ మత్తునపడ్డ పడుచు వాళ్ళలా శివమెత్తి తెయ్యితెయ్యిమంటూ హిప్పీడాన్సు చేసేస్తున్నాడు. మూడు రోజులై మొండిగా కురుస్తున్న వర్షం మీదా - మొదట తానుగా ప్రేరేపించి ఇప్పుడు మొండి చెయ్యి చూపుతున్న రాజారావుమీద - అతణ్ణి నమ్ముకొని ఆలోచించకుండా మీనాక్షీ దేవికి ఎప్పాయింట్‌మెంట్ ఇచ్చిన తన మూర్ఖత మీద - అన్నిటికన్నా - అవసరం పడ్డదంటే - ముప్పై రూపాయలు-ముష్టి ముప్పై రూపాయలు-పుట్టించే మార్గం తోచని తన అసమర్థత మీద - కోపం - పట్టరాని కోపం పుట్టి - శరీరాన్ని కుతకుత ఉడికించేస్తోంది. ఉడికీ ఉడికీ -

"అసలు సంగతేమంటే ఇవాళ నాకున్నంత వెష్ట మీకులేదు. అందుచేతే పని ఇలాగుడుగుడిపించేసేరు," అన్నాడు డాక్టరు.

భావించినంత ముతగ్గానూ భాషించలేకపోయినందుకు అతనికి చిరాగ్గా ఉన్నట్టుంది.

"అదుగో అలా మాటాడితే నే వస్తుంది చిరాకు" రాజారావు మొహం గంటుపెట్టుకొని అన్నాడు.

"లేకపోతే ఏమిటి సార్! మీరు రోజల్లా ప్రయత్నం చేస్తే ముప్ఫైముప్ఫై రూపాయలు పుట్టించలేక పోయానంటారు; ఆ మాట నన్ను నమ్మమంటారు."

"మహా ప్రభో మా ఆఫీసుపని ఒత్తిడిలో నాకు ప్రయత్నించే అవకాశం కలగలేదంటే నమ్మరేం?"

రాజారావు నవ్వుతూనే అన్నాడు గాని అతని కళ్ళల్లో ఆ నవ్వులేదు.

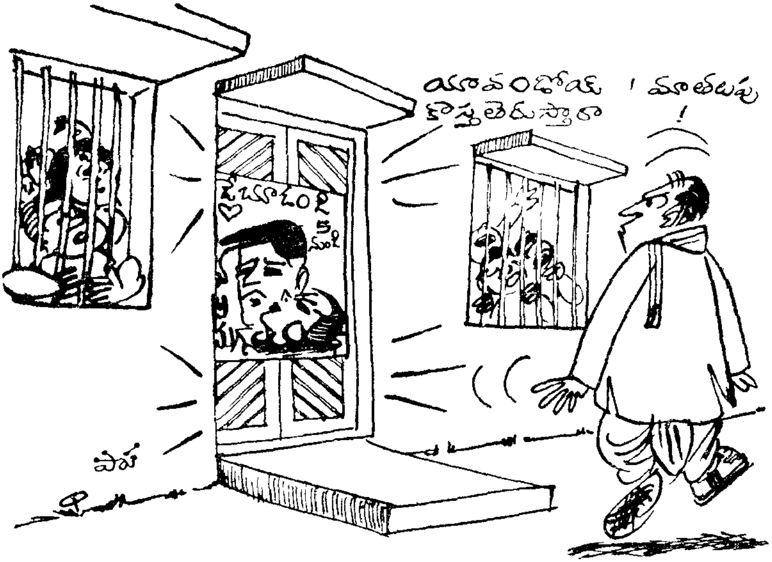

"అయితే ఆ సంగతి నాకు ఫోన్ చేయవలసింది."

"అదే నా వల్ల జరిగిన పొరపాటు." చేతులుకూడా జోడించాడు రాజారావు.

"పోనీ డిస్పెన్సరీకి రాకముందు తెలిసినా నా పాట్లేవో నే పడుందును ఇప్పుడిక్కణ్ణుండి ఎవరి దగ్గరకని పంపగలం; దేనికని అడగ్గలం? ఈ వేళప్పుడు అందులో ఇలాంటి సమయంలో ఎవణ్ణి డబ్బడిగినా వెధవ మొహం వేసుకొని ముందనవ్వు నవ్వుతాడు."

డాక్టరుగారి కోపం_ఆ ముఖాలూ నవ్వుతూ ఊహించుకోవడం వల్ల కలిగిందో, అప్పుడు తను పెట్టవలసే ముఖం తలచుకోవడం వల్ల కలిగిందో, చెప్పలేం.

"పోనీ పేషెంట్లెవరైనా దొరుకుతారేమో అంటే వాళ్ళు కనిపించడం లేదు. మొగుడు వచ్చి ముందేడుస్తుంటే రంకుమొగుడు కొంగట్టుకు లాగాట్ట_ అలా ఉందీ వర్షం!"

అదే వచ్చిపడ్డ అసలు చికాకు. ఈ వర్షమే లేకపోతే నాలుగిళ్లు ముట్టైనా రాజారావే ఓ నలభై రూపాయిలు ఈజీగా సంపాదించి ఉండేవాడు. అసలా తొత్తుకొడుకూడా ఏభై రూపాయలిస్తానంటే మిగిలిన ముప్పైకీ ఆరువుండేవాడు

ఏం చెయ్యడానికీ పాలుపోని డాక్టరుకు కాలుస్తున్న సిగరెట్ కూడా వెగటయ్యింది. దాన్ని సగంలో నలిపేయడంతో తృప్తిపడక బయటికి వెళ్ళి వర్షంలో దూరంగా విసిరేసి వచ్చేడు.

వస్తూ వస్తూ —

"ఆ ఏభై రూపాయలూ ఏం చేసేరు?" అన్నాడు అదైనా ఉందా అన్న ధోరణిలో.

కాని రాజారావుకి అలాంటివి తగలవ్.

"నా దగ్గరే వున్నది'' అన్నాడు జేబులో చెయ్యి పెట్టబోయి మానేస్తూ.

"మరీ లోగా వాడిం కెవరికైనా అమ్మకు దొబ్బితే."

"దొక్క చెక్కనూ! ఎనిమిదీ ఎనిమిదిన్నర మధ్య వస్తానన్నాను తొమ్మిది గంటలు డెడ్‌లైనిచ్చేను."

వాచీలో ఏడుకి రెండు నిముషాలు తక్కువగా ఉంది. కొనప్రాణంలో ఉన్న రోగిని బతికించడానికి బాధపడే వైద్యుడిలా టేబుల్ మీద ఓరగా కూర్చుని ఆలోచిస్తున్నాడు డాక్టరు. టేబుల్ మీద పెట్టెలో సిగరెట్లు ఒట్టిపోవడంచూసి నరసింహానికి డబ్బులిచ్చి పంపేడు రాజారావు. అతడు తిరిగొచ్చేసరికి ఎవరో ఇద్దరు కొత్తవాళ్ళు గుమ్మం ఎక్కుతున్నారు.

2

నలభైయైదేళ్ళ కాయశరీరం యీ మధ్యనే తత్వం ఫిరాయించి వాతానపడుతున్నట్టుంది. మూడొంతులు తెల్లపడ్డ మీసాలు, గడ్డం ఒకటిన్నర రోజులకు ఏపుగా పెరిగాయి. విశాలమైన నుదుటను తీర్చిన గంధాక్షతల్లో గంధం శిథిలమయ్యింది. వేసుకున్న ఖద్దరుబట్టలు అతి భద్రంగా వాడుతున్నవాడిలా కదులుతున్నాడు.

గొడుగూ చెప్పులూ గుమ్మంవద్ద వదిలి వెనకనున్న ఇరవైఏండ్ల కుర్రాణ్ణి ముందుగా గదిలో ప్రవేశపెట్టేడు. ఆ వెంట తనూ లోపలికి వచ్చి "నమస్కారం" అంటూ అక్కడున్న ముగ్గురికేసీ పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు

ఆ కుర్రాణ్ణి చూసీచూడగానే 'ఎవరో యనరాపిత డాతని బిడ్డయే' అనుకుంటూ

"కమాన్ సార్ కూర్చోండి" అన్నాడు కుర్చీ చూపిస్తూ - రాజారావు

దానితో వచ్చిన ఆసామీ కాస్త కంగారు పడ్డట్టున్నాడు. అంతవరకూ అతను గోపాలరావునే డాక్టరుగా రనుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు రాజారావు ఆహ్వానించడం, డాక్టరుగారి కుర్చీ కాళీగా వుండటంచూసి—

"డాక్టరు వేణుగోపాలరావుగారు..." అంటూ గోపాల్రావు ముఖంలోకే చూస్తూ పీళ్ళు నమిలాడు. అతను "నేనే ఏంకావాలి?" అనటంతో మీట నొక్కిన ట్యూబులైట్‌లా ముఖం మిలమిల మెరిపిస్తూ,

"నాపేరు వేములకొండ శివరామయ్య. మాది బొబ్బిలి తాలూకా నందివాడ గ్రామం" అన్నాడు పూర్తిగా వెలిగిన ముఖంతో.

డాక్టరు కొంచెంసేపు ఏం వింటు

న్నాడో తెలియనివాడిలా చూసి తన కళ్ళను తానే నమ్మలేనివాడిలా "ఎవరు బిచ్చి దొడ్డమ్మగారి శివయ్యా?" అన్నాడు ప్రక్కనున్న అబ్బాయిలో చిన్ననాటి శివయ్యని చూస్తూ.

శివయ్య అవునన్నట్టు తలూపేడు.

"ఓరి ఓరి ఓరి..." అంటూ గోపాలరావు పరమానంద పడిపోతూ లేచి వెళ్ళి కావులించుకున్నంత పనిచేశాడు. తరువాత "ఎక్కడున్నావ్? ఏం చేస్తున్నావు? ఎప్పుడొచ్చావ్?" ప్రశ్నలతో తనే ఉక్కిరిబిక్కిరై పోతూ కుర్చీలో కూర్చోబెట్టుకున్నాడు. ఆయనగారి ముఖం చూస్తే పావుగంట క్రితం ప్రాణ సంకటంగా కొట్టుకుంటున్న డాక్టర్లో గితదేనా అన్నట్టున్నాడు

తరువాత వాళ్ళిద్దరూ బాల్యచరిత్రలు తవ్వుకోవడం ఆరంభించేరు.

శివయ్య హైస్కూల్లో చదువుతుండగానే పెళ్ళయ్యిందట. ఆ విషయం అతడు వైనాలతో జ్ఞాపకం చేస్తేగాని గుర్తుకురాలేదు గోపాలరావుకు — తరువాత భీమునిపట్నంలో ట్రైనింగై జిల్లా బోర్డులో మేష్టరుగా ప్రవేశించడం — అతనికి బాగా గుర్తుంది. ఆ తరువాత అతని అజాపజా పాతికేళ్ళదాకా తెలియరాలేదు. విజానగరం ప్లాటుఫారంమీద ఒహో అంటే ఒహో! అనుకున్నారోసారి— ఈ పాతికేళ్ళలో చప్పన్న గ్రామాలూ తిరిగి పెక్కలి దగ్గర రావులపాడేరు హైస్కూల్లో ఐదారేళ్ళయి నిలదొక్కుకొని ఉన్నాడు శివయ్య. సంసారభారం క్వాలిఫికేషన్సు ఇంప్రూవ్‌మెంటుకి ప్రతిబంధకమౌ కాగా మొన్ననే ఏడాదిక్రితం తెలుగు బియ్యేడీ అనిపించుకున్నాడు. ఇద్దరాడపిల్లల్లో ఒకర్తి పెళ్ళై కాపురానికి వెళ్ళింది. ఇంకొకర్తి పెళ్ళికెదిగి కూర్చుంది. తరువాత వరుసగా అయిదుగురు మగపిల్లలు, ఆఖర్న ఓ ఆడపిల్ల.

"ఇంకా చూస్తావెందుకోయ్ కోయించెయ్"

"కోయించేయడానికీ మానేడానికీ మనమెవరం! వాళ్ళే బలవంతాన వాన్‌లో పడేసుకపోయి కోసిపారేస్తున్నారు."

ఫకాల్మన్నారు ముగ్గురూ.

"నేనూ మా పెద్దల్లుడూ ఒక్కసారే ఒక్కేంటేబులు."

మళ్ళా ఫకాల్మన్నారు.

ఈ విధంగా కొంతసేపు సాగేక శివయ్య ప్రశ్నలు ప్రారంభమయ్యాయి— "అన్నట్టు నువ్వు మీ మేనమామ కూతుర్నే కదూ చేసుకున్నావ్?"

"అబ్బే లేదే అవిడే నన్ను పెళ్ళాడింది. నాకు ముగ్గురాడపిల్లలూ ఒక కొడుకూ" అని శివయ్య నవ్వాపేలోగా "కొడుకు పుట్టేక నేనింక పిల్లల్ని కనలేనంది మా ఆవిడ. కనలేకపోతే మానేయ్ అన్నాను. ఆపరేషను చేయిం

చుకో అంది. నీ కష్టవన్చెప్పి రేపొద్దున నా పీకకోయించుకోమంటే నేనెక్కడ కోయించుకోగల్ను అన్నాను తనే చేయించుకుంది."

"కుర్రాడెన్నేళ్ళవాడు?"

"పన్నెండు. అంతా చదువుల్లో ఉన్నారు" అని "ఒకసారి మాయింటికి రా" అన్నాడు చెవిటివాడితో చెప్పినట్టు.

"మీ మావగారు కులాసావా?"

"ఇంకా వుందమన్నా? ఆస్తంతా కూతురుపేరన పెట్టి నీకు చదువు చెప్పించాను. ఫో పొమ్మన్నాడు."

ఈసారి శివయ్య కొంత పస్తాయించేడు.

"అయితే మనం మారలేదన్న మాట?" అన్నాడు – నవ్వుతూ – గొంతు తగ్గిస్తూ. కాని గోపాలరావు గొంతు తగ్గలేదు.

"ఎందుకు మారతాం? ఏనాడైతే మా మావ, నన్ను బాగుచేస్తానని చెప్పి తీసుకెళ్ళి, గుప్‌చుప్‌గా ఇల్లరికం వల్లణి చేసుకున్నాడో అనాడే నిశ్చయించేసేను – సరే మావా నీ కోరికే తీరనీ, నీ పిలక నా చేతికి చిక్కేకే నీపని పడతానను కున్నాను. ఆవిధంగానే పట్టి చూపించేను."

ఏవిధంగానని శివయ్య అడగలేదు. గోపాలరావే చెప్పేడు "వాడి కూతురుకి ఒక్కూతురు పుట్టిందాకా ఓర్చేను. ఆ తరువాత చచ్చిందాకా మామావ ఏడపని రోజులేదు." శివయ్య మాటాడలేదు.

"చచ్చేముందు పోనీ ముసిలాడన్చెప్పి కొంత జాలిచూపించేను. మంచమెక్కి ఆరుమాసాలు తీసుకున్నాడు. ఆ ఆరుమాసాలూ నాచేత సేవకూడా చేయించుకున్నాడు. ఇంతా చేస్తే నీపేర సగంఆస్తి రాస్తాను ఏమంటావన్నాడు. పో పోస్ నువ్వూ నీఆస్తీ గంగలోకిదూకండి నాకొచ్చేది నాఖర్చులకు సరిపోతుంది నీకూతురికి కావలస్తే ఇంటికొస్తాను – లేకపోతే నీగుమ్మంకూడా తొక్కను పొమ్మన్నాను. మరేమనుకున్నాడో మనకీ డిస్పెన్సరీతో యీ యిల్లూ – మనవడిపేర పాతికవేలు పెట్టి, దాని గార్డియన్‌షిప్పూ – అప్పచెప్పి మిగతాదంతా కూతురు నెత్తిమీద పెట్టి పోయేడట – మనం ఆ విల్లే చూడలేదు – ఎలాగో తగలడం డన్నాను చేరదీసినందుకు వాడికోరిక ప్రకారం మన చేతులమీదే పిడికెడుదుమ్ము చేసేసాం!"

ఇప్పుడు భార్యాభర్తల సంబంధాలెలా ఉన్నాయో తెలుసుకోవాలని శివయ్యకు మహా ఇదిగావుంది. అడిగితే గోపాలం నోటివెంబడి ఎలాటికబుర్లు వినవలసివస్తాయో అని భయంగావుంది. కొంచెంసేపు చూసి అడిగేడు.

"ఇల్లెక్కడ?"

"కొత్తగ్రహారంలో బీచొడ్డున పద్మావతీ భవన్ అంటే ఎవరైనా చెప్పేస్తారు లేకపోయినా కాస్త తలెత్తి చూస్తూవస్తే తాటికాయలంతేసి అక్షరాల్తో

మామావ గొప్పగా చెక్కించుకున్న కూతురు పేరు ఇక్కడే నేనున్నానని పిలుస్తూ ఉంటుంది."

ఏ ప్రశ్న రేపినా ప్రమాదంగా కవిపించే సరికి శివయ్య నోరు మూసుకోవడం మంచిదనుకున్నాడు.

"జడిసిపోకు. మన సంగతెలా ఉన్నా మన స్నేహితులకు ఇంట్లో మర్యాదలోపం జరుగదు. అందులో నీలాటి వాళ్ళంటే మాఆవిడ బాగానే చూసుకుంటుంది"

"నాలాటీ అంటే, నేను జ్ఞాపకం వున్నానా?"

"ఎందుకుండవ్? ఆమధ్య మీ పార్వతీశం బావ కనపడి మీ అందరిగురించీ చెపితే ఇంటిదగ్గర చెప్పేను బొబ్బిల్లో చిన్నప్పటి మన రామాన్నల గురించి నువ్వు మా మేనమామకు రాసిన ఉత్తరాలూ - పన్నెండోఏట అది మా ఇంటికొచ్చినప్పుడు బుచ్చి దొడ్డమ్మ గారు మీకంటింట్లో దాన్ని కూర్చోపెట్టి 'నన్నప్పట్లో దక్కించుకోకపోతే నేను చెడిపోవడం తప్పదనీ చచ్చి ఏలోకానో ఉన్న ఉత్తమఇల్లాలు మా అమ్మప్రాణం ఉసూరుమంటుంద' నీ నచ్చచెప్పడం - పెళ్ళయితే మనం మారిపోతామనీ గొప్ప వాళ్ళం కావలసిన లక్షణాలు బోలెడున్నాయనీ నువ్వు సర్టిఫై చెయ్యడం - ఏదీ మరిచిపోలేదావిడ!"

ఈసారి శివయ్యకు ధైర్యం వచ్చినట్టుంది.

"ఇప్పుడుమాత్రం అందుకు తఖావతు ఏంవచ్చింది ముప్పైఏళ్ళు నిండక ముందే నటచక్రవర్తి బిరుదుతో ఆంధ్ర దేశ మంతా దిగ్విజయయాత్ర చేసేవ్. తరువాత నువ్వాడిన నాటకాలకోసం జనం కొట్టుకు చచ్చేవారు. నేను పొందూర్లో ఉండగా శ్రీకాకుళంలో నీ నాటకం ఉందంటే - బస్సు దొరక్క నేనూ నాస్నేహితులూ 15 మైళ్ళు సైకిళ్ళు తొక్కుకొచ్చేము. తరువాత సంగీత నాటక ఎకాడమీలో సభ్యుడ వయ్యేవవి పేపర్లోచూసేను. ఒక టెర్మ్ యెమ్మెల్సీ చేసేవు. ప్రస్తుతం నగరరాజకీయాల్లో పాల్గొంటూ కౌన్సిలర్‌వి, వీసంలో తప్పిపోయిందిగాని వైస్ చైర్మన్ అవ్వాలసిందట!"

స్నేహితుడు తన ఘనతను ప్రశంసిస్తుంటే గోపాలరావు కండ్లలో కనిపించవలసినంత వెలుగు కనిపించడంలేదు పైగా —

"అని నువ్వనుకుంటున్నావ్" అన్నాడు ఎటోచూస్తూ.

"అంటే..." అని ఆగిపోయేడు శివయ్య. తరువాత ప్రక్కనున్న రాజారావు ముఖంలోకిచూసి మనసు మార్చుకున్నాడు.

రాజారావు పేషంటో, ఫ్రెండో గోపాలరావు పరిచయం చేయలేదు. గోపాల్రావ్ మాటాడిన విషయాలు ఫ్రెండ్లముందు మాటాడవలసే అవధులు కూడా దాటిపోయివట్టున్నాయి. అందుచేత ఇంకా మాట్లాడించడం భావ్య మనిపించ లేదు శివయ్యకు.

అయితే రాజారావు ఆవలిస్తే పేగుల్లెక్కెడతాడు. శివయ్య ఉద్దేశం గ్రహించి చిరునవ్వు నవ్వుతూ అన్నాడు.

"డాక్టరుగారికి ఫ్రెండ్స్‌ని చూస్తే మతిపోతుంది .. ఆయనకు మీరు బాల్య స్నేహితులైతే నేను ఈనాటి స్నేహితుణ్ణి; నాపేరు డి. రాజారావు పోర్టులో డ్రాఫ్ట్స్‌మనగా పనిచేస్తున్నాను

"నమస్కారం" అన్నాడు శివయ్య

"సారీ అండీ" అన్నాడు గోపాల్రావు

కొంచెంసేపు ఊరుకొని —

"ఇప్పటికైనా వారు ఏంపనిమీద వచ్చేరో భోగట్టాచేస్తే బాగుంటుంది. ఇప్పటికే ఎనిమిదయ్యింది నాగడియారంలో" అన్నాడు రాజారావు - గోపాలరావు కండ్లలోకి సూటిగా చూస్తూ.

గోపాలరావు శివయ్యకేసి తిరిగి ఏఁవిటనేలోగా శివయ్యే ఆరంభించాడు

"ఆఁ ఏవీలేదు. వీడు మాపెద్ద కుర్రాడు"

కుర్రాడు భక్తిగాలేచి నమస్కారం చేసి కూర్చున్నాడు.

"శ్రీకాకుళంలో బియస్సీపాసయ్యేడు ఫస్టుక్లాసుకూడా వచ్చింది. నాకుందే బరువుభారాలతో రావులపాడేరులో కుటుంబముండగా అటునేను రాజ

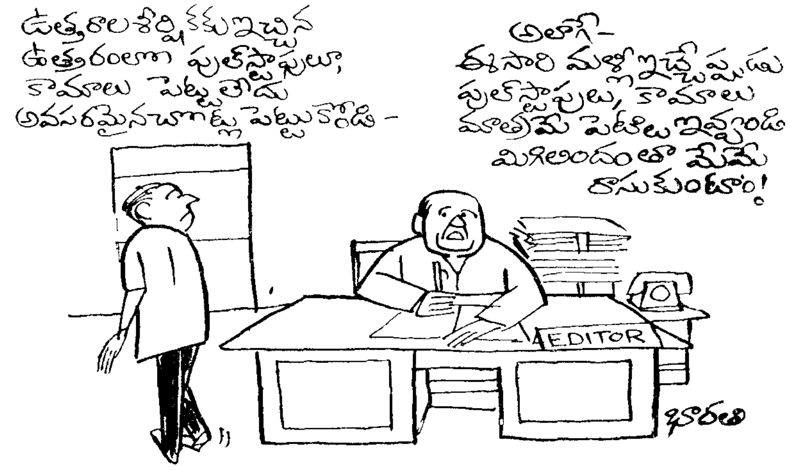

మంద్రీలో బి. ఇడి. ట్రైనింగ్ అవుతూ- ఇటువీణ్ణి శ్రీకాకుళంలో పెట్టి చదివించవలసివస్తే - నేనెన్ని చిక్కులుపడవలసి వచ్చిందో వాడెన్ని కష్టాలకోర్చాడో అదంతాచెప్పి మిమ్మల్ని విసిగించను. భగవంతుడి దయవల్ల మీపెద్దల ఆశీర్వచనంవల్లా వీడు గట్టెక్కిపోయేడు"

పరీక్షలు కాకముందే అనుకుంటాను ఇక్కడ కొత్తగాపెట్టిన అమెరికన్ కంపెనీలో ఉద్యోగంకోసం దరఖాస్తు పెట్టేడు. వాళ్ళుపెట్టిన వ్రాతపరీక్షలో పాసైనట్టున్నాడు. ఇప్పుడు ఇంటర్వ్యూకి రమ్మని పిల్చేరు —"

ఏ మెడికల్ సర్టిఫికేటో - అనుకున్న వ్యవహారం రికమండేషన్లకేసి నడవడం గోపాలరావు గమనిస్తున్నాడు. రాజారావు మాత్రం నిర్లిప్తుడులానే అయినా శ్రద్ధగా వింటున్నాడు

"ఉన్న పరిస్థితేమంటే - వాళ్ళు మెరిట్ ఒక్కటే చూస్తే మనం చేయవలసేదేమీ లేదు. కాక ఇతర విషయాల ప్రమేయంవుంటే దానికి తగిన ఏర్పాట్లు చేసుకోవాలి"

డాక్టరు గోపాలరావు ఇంకాతలవంచే వింటున్నాడు. రాజారావు మాత్రం శివయ్య కళ్ళలోకి చూస్తూ అతనుచెప్పిందానికల్లా తలూపుతున్నాడు.

"నా భోగట్టాలో తేలినసంగతేమంటే మంత్రుల లెవల్లో రికమండేషనో — పెద్ద మొత్తంగా లంచమో తెచ్చుకోందే పని జరగదని. నాకాసంగతి ముందుగా తెలియదు."

ఈసారిమాత్రం గోపాలరావు తలెత్తి చూసేడు.

"ఈ వూళ్లో మా చెల్లెలి మరిది రైల్వేలో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకుంటు

న్నాడు రామ్మూర్తి పేటదగ్గర రైల్వే క్వార్టర్సులో వాడుంటున్నాడు వాడు చెప్పేదేమంటే డబ్బుకు లోపిస్తే అసలు పని జరగదని ఈ విషయం బస్సులో నేనూ సూచాయిగా విన్నా నమ్మలేదు. ఇక్కడ ఆ కంపెనీ సంగతి తెలిసిన వాళ్ళనూ అందులో పనిచేస్తున్న ఒక వర్కర్ని అడిగేను అంతా అది నిజమే నన్నారు దానితో ఇక లాభంలేదని ఇవాళ మధ్యాహ్నమల్లా కాళ్ళు విరగ దొక్కుకొని మూడువందలు జతపరిచేం ఇంకా రెండువందలుకాని చాలదు "

గోపాలరావు గుండె ఝల్లుమన్నది.

అయితే 'యింటావిడ దగ్గర డబ్బు లాగడానికి యిదో మంచి మిష' అని పించగానే కొంత నింపాది పడ్డాడు,

గోపాలరావు ముఖంలో మార్పులను పరిశీలిస్తున్న శివయ్య నెమ్మదిగా అన్నాడు

'నీకు తెలుసు, నేను చిన్నప్పుడు ఎలా ఉండేవాడినో, ఇప్పటికీ అలాగే ఉన్నాను. ఒకరిని యాచించడంగాని మన కోసం ఇతరులను ఇరుకున పెట్టడంగాని నాకు మనస్కరించదు. కాని గత్యంత రం లేని పరిస్థితి – తట్టుకోగల స్థోమత ఉన్నవాడివి – ఆదర్శాలకు పోతే పిల్ల వాడి భవిష్యత్తూ, తర్వాతా వాడూ నేనూ కట్టుకొంటున్న గాలిమేడలూ, దెబ్బతిం టాయి అందుచేత నీ దగ్గర కొచ్చాను, ఇందులో నువ్వు చెయ్యగలిగింది ఎంత ఉంటే అంతా చేయగలవనే నా నమ్మకం నీ ఋణం ఉంచుకోననీ ఇది చేసిపెడితే నీ ఎడల ఆజన్మాంతం కృతజ్ఞుడుగా ఉంటాననీ నీ పేరు తరతరాలు చెప్పు కుంటామనీ వెధవకబుర్లు చెప్పడం నాకు సరిపడదు –"

"అది సరేలే " వాక్యం మధ్యలోనే అందుకొని గోపాలరావన్నాడు "ప్రస్తు తం నన్నేం చెయ్యమంటావో చెప్పు"

"అది నువ్వే చెప్పాలి నువ్వు స్థాని కంగా ఉన్నవాడివి ఊళ్ళో పదిమంది పెద్దల్ని ఎరిగున్న వాడివి నేను రాత్రి రైల్లోవచ్చి ఆదరా బాదరా తీసిన భోగ ట్టాలూ, చేసినప్రయత్నాలు ఇవి. అసలు నేను తిన్నగా నీ దగ్గరకే రావలసింది కాని ఇల్లు తెలియదు ఆ మధ్య పార్వ తీశంగాడు నిన్ను కలిసేట్ట రీడింగ్ రూమ్ దగ్గర వాళ్ళ చుట్టాలయింట వుం డగా నువ్వు ఓట్లకోసం ఇంటింటా కేన్వాస్ చేస్తుంటే తారసపడ్డారట అక్కడే ఎక్కడో వుండుంటాడు – నువ్వావీధిలో ఎవర్నడిగినా చెప్తా రన్నాడు. రామ్మూర్తిపేట దగ్గరున్న మా చెల్లెలుమరిది నడిగితే తను నిన్నెరు గును గాని నీ యిల్లు తెలియదన్నాడు వాళ్ళ స్నేహితులు వేసిన నాటకాలకు దేనికో నువ్వు జడ్జీగా వెళ్ళేవుట నిన్ను పట్టుకుంటే డబ్బు అవసరం లేకుండానే పని జరిగిపోతుం దంటాడు ఆయన

"అవతలపార్టీ ఎవరు?"

"అంటే"

"డబ్బందుకోవలసిన వ్యక్తి"

"అసలు ఇంటర్వ్యూ ఎప్పుడో కనుక్కోండి."

రాజారావు ధోరణి చూడబోతే దాని గురించి ఏదో తెలిసే మాటాడుతున్న వాడిలా కనిపించేడు

"రేపు"

"రేపా –" అంటూ నోరావులించేడు గోపాలరావు.

"రేపే!" అన్నాడు రాజారావు

గోపాలరావు వాచీ చూసుకుంటే ఎనిమిదిన్నర అయ్యింది.

"ఇప్పటి కిప్పుడేం చెయ్యగలం" అంటూ మొదట రాజారావువంకా తరువాత శివయ్యవంకా చూసేడు.

శివయ్య ఆనాడు కురిసిన వర్షం సైంధవుడిలా ఎంత అల్లరి పెట్టిందో వివరిస్తున్నాడు.

రాజారావు అడ్డుపడి –

"ఇంతకూ ఆ పార్టీ ఎవరో చెప్పండి" అన్నాడు.

"నాకు సరిగా తెలియదు. ఒకళ్ళనడిగితే ఎవరో పి ఆర్ ఓ అన్నాడు. అతడు మనతో మాట్లాడడట అతడి డ్రైవరో్నో వంటవాడ్నో పట్టుకోవాలన్నారు. పట్టుకోవచ్చు. కాని అలాంటి వాళ్ళను నమ్మడమెలాగు? పనైతే అదెవరి జేబులోకి పోయినా పరవాలేదు. పని కాకపోతే? ఒకటా రెండా చీమూనెత్తురుగా కూడబెట్టిందే... ఐదు వందలు! కొత్త వాళ్ళం! తిరిగి ఇస్తారన్న నమ్మకమేమిట?" శివయ్య ప్రశ్నవేసి ఆపేడు.

"సరే రెండోవా డెవడు?"

"పియ్యేట ఎవరికో దేనికో తెలియదు పేరు యస్పీ. రావుట."

"యస్పీరావు" అని "యస్పీరావా?" అన్నాడు గోపాలరావు

"చిత్రం" అన్నాడు రాజారావు చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

"వ్యవహారం చూడగా భోగట్టా విషయంలో నైతేనేం, కార్యశూరత్వంలో నైతేనేం గోపాలరావుకన్న అతని స్నేహితుడే నయమేమో" అనుకుంటున్నాడు శివయ్య. అందుచేత—

"మీకు వారిని తెలుసా" అన్నాడు ఆశగా.

"వారి నడగండి" అన్నాడు గోపాలరావుని నిర్దేశిస్తూ.

"యస్పీరావు పోర్టులోకదూ ఉంట."

"ఆర్నెల్లు క్రితం"

"యస్పీరావైతే మనమేదైనా కొంత చెయ్యొచ్చనుకుంటాను" అన్నాడు రాజారావు కళ్ళల్లోకి ఏమంటావన్నట్లు చూస్తూ

"చెయ్యొచ్చు! అందుకు తగిన పద్ధతిలో యత్నిస్తే"

ఎందుచేతో రాజారావుపద్ధతి గోపాలరావుకు నచ్చినట్టు లేదు "చేస్తే సరియైన

పద్ధతిలోనే చేస్తాం" అన్నాడు కొంచెంగా గొంతుపెంచి

వెంటనే శివయ్య లాల్చీలోపల జేబు లోంచి మూడు నోట్లకట్టలుతీసి జేబులు మీద పెడుతూ "మూడు వందలు" అన్నాడు వినయంగా

క్షణకాలం అతనిముఖంలోకి చూసేక గోపాలరావు ముఖం దించేసుకున్నాడు కొంచెంసేపు ఆలోచించి–

"డబ్బు అవసరం లేదనుకుంటాను" అన్నాడు సీరియస్‌గా కనిపిస్తూ

రాజారావు ముఖంలోకి చూడకుండానే అది మాడి ఉంటుందని చెప్పగలడు గోపాలరావు తరువాత అతని ముఖం లోకి చూస్తూ ''ఏమంటారు'' అన్నాడు పెదవులు ఆదోలాపెట్టి

''ప్రైవిన్స్'' అన్నాడు రాజారావు ఛాలెంజ్ చేస్తున్నట్టు.

వాళ్ళిద్దరూ దేనికోసం కుమ్ములాడు కుంటున్నారో గాని తన కొడుకు భవి ష్యత్తుతో చెలగాటలాడగోరుతున్న గండుపిల్లుల్లా కనిపద్దారు శివయ్యకు వారికి సంధి చెయ్యబోయేవాడిలా

''నాయన్నాయనా! ఈ ఒక్కసారికి మాత్రం నీకే ఆదర్శాలున్నా మర్చిపో పట్టింపులకూ దిస్కేకీ ఇది అదనుకాదు దీని మీద మేమెన్నో ఆశలు పెట్టుకు న్నాం ఇద్దరు పిల్లలు చదువులకు రాబో తున్నారు ఇక్కడ ఇందులో ఉద్యోగం దొరికితే జీతం తగినంత పుట్టడమే కాదు – ఇతరత్రా అయితే ఎదుర్కోవల సిన ఖర్చులు చాలా కలిసొస్తాయి అందు చేత చిన్న పామునైనా పెద్దకర్రతో కొట్టాలన్నట్టు చేసే ప్రయత్నమేదో గట్టిది చెయ్యండి పలుకుబడితోనే పని జరుగుతుందన్నావు డబ్బుకూడా కలిస్తే పని జరిగి తీరుతుంది ఐదువందలుకాదు అంతకన్నా ఎక్కువైనా ఏతలో తాకట్టు పెట్టి తెచ్చుకుంటాను. డబ్బు మూలుగు తోందా అనకండి అవసరం అట్టిది వారం రోజులు – మూడ్రోజులు గడువు వాలు ఎంత కావలిస్తే అంతా పుట్టించ గలను ''

తనిగొడవే తనదిగా మాట్లాడుతున్న శివయ్య ధోరణి చెవితో వినడమే ఐతే ''ఈ మనిషికి మతిలేదా'' అనుకునే వాడు గోపాలరావు. కాని అతని ముఖం చూస్తుండడం వల్ల 'సరే'' అన్నాడు సానుభూతితో.

''డబ్బు నువ్వు సర్దగలవ్'' అంటా మనుకుంటున్నాడు శివయ్య "తొమ్మిది కావచ్చింది'' అంటూ రాజారావు లేవాడు.

ఆ టైము చెప్పడం ఒక్కొక్కళ్ళకి ఒకో విధంగా అర్థమయ్యింది

"ముప్పై ఎవర్ని కొంటూన్న చెయ్య డానికైనా ఓ గంట వ్యవధి ఉంది. పది దాటాకా ఎవరూ దొరకరు కదా రే పొద్దున్న పని గంటలకు ఇంటర్వ్యూ అంటే ఉదయం చెయ్యగలిగేదేమీలేదు "

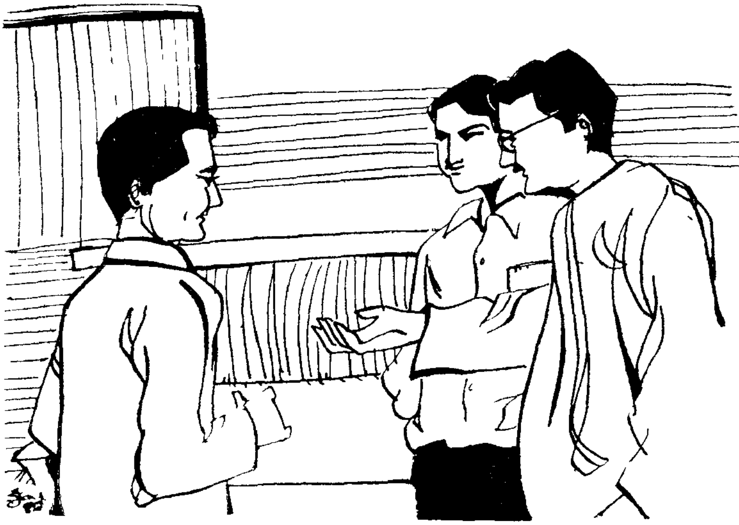

''నిజం నిజం'' అన్నాడు శివయ్య అన్నాడుగాని కుర్చీకి అంటుకపోయి నట్టు అందులోంచి కదలడం లేదు

''మళ్ళా నన్నెప్పుడు కలియ మన్నారూ'' అన్నాడు శివయ్య ఉభయుల్నీ ఉద్దేశిస్తూ

''రేపు సాయంత్రం ఈ వేళప్పుడు ఇక్కడే''

శివయ్య లేచేడు గాని ఏదో అసం తృప్తి పీడిస్తున్నవాడిలా ఉన్నాడు ఆలోచిస్తున్న గోపాలరావు మాటకోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

''పోనీ యీ రాత్రికి మా యింటి దగ్గరే ఉంచితే''

''ఇప్పుడు వాళ్ళని ఇంటి కెవరు దిగపెడతారు – మనతోపాటు వాళ్ళను అన్ని చోట్లకూ తిప్పంగదా''

''నరసింహులు తోడు పంపుతాం అలా మినర్వాహించి ఇంటికెళ్ళిపోతాడు ''

''బాగుంది। మి రే రాత్రికి ఇంటికి వెళ్ళవలసి వస్తుందో ఏ పరిస్థితిలో వెళ్ళ వలసి వస్తుందో చెప్పగలరా? అర్ధరాత్రి వేళ ఇంటికొచ్చిన చుట్టాలతో అక్కడా ఇల్లాలి పాట్లు ఆలోచించారా?''

''సరే రే పొద్దున్న మీరు నన్ను కలియండి'' గోపాలరావు చివరిమాటగా అన్నాడు

''బాబూ మీకు చెప్పలేం'' అనేసి చరచర బయటకుపోయి మళ్ళా అలానే తిరిగి వచ్చి అన్నాడు –

''రేపు పొద్దున్న రామ్మూర్తి పేట నుంచి కొత్తగ్రహారం మీ యింటికి వచ్చి, పాలోమంటూ మళ్ళా రామ్మూర్తి పేటపోయి, యిన్ని మెతుకులు కొరికి,

ఎది గంటల ఇంటర్వ్యూకి వా శ్చెప్పు దందుతారు? అందినా ఆదరా బాదరా తిరిగిన ఆ కుర్రాడికి మతి స్థిమితం ఏ ముంటుంది? ఉంటుందనుకుందాం ఈ రాత్రి పనయ్యేదాకా తిరిగితే మీరు రే ప్రొద్దున్న లేవలేరు పని కాకపోతే రే ప్రొద్దున్న మీరు దొరకరు"

నిజమే ననుకున్నారందరూ ఒక్క గోపాలరావు తప్ప

"సరే రేపు సాయంత్రమే కలుస్తా నన్నాడు," శివయ్య. ఎందుచేతో తను పెద్ద పొరపాటొకటి చేస్తున్న ట్టనిపిం చింది అతని మనసులో –

ఆ సరికి అందరూ రోడ్డుమీదకు వచ్చేసారు

"గుడ్‌నైట్" అన్నాడు రాజారావు క్షణం వ్యవధిలేని వాడిలా.

శివయ్య గుడ్‌బై వింటున్నట్టు నసుగు తున్నాడు "అన్నట్టు మీ వా డేడీ" అన్నాడు గోపాలరావు కుర్రాడికోసం చుట్టూ చూస్తూ –

కుర్రాడు అతని చేతికో చీటీ అందిచ్చి 'నా పేరూ రిఫెరెన్సు నెంబరూ అందులో రాసేను. సరిపోతుందో లేదో చూడండి" అంటూ మిది జేబులోంచి ఇంటర్వ్యూ కార్డుతీసి అతని చేతిలో పెట్టేడు వీధిదీపం వెల్తురులో వాటిని పరిశీలించి –

"దస్తూరీ చక్కగా ఉందోయ్ మీ వాడు చురుకైనవాడుకూడా తప్పకుండా జాబొస్తుంది" అన్నాడు శివయ్యతో

శివయ్య పరధ్యానంగా "ఏదో నీ దయ మరి మేం వెళ్తాం' అంటూన్నాడు కాని అతడికాళ్లు వాళ్ళతోపాటే పడుస్తు న్నాయి అతడి యాతన గోపాలరావు పసికట్టలేదుగాని రాజారావు గ్రహించేడు. ఒక వీధి దీపందగ్గర నిల్చివేసి "ఒక్క మాట" అన్నాడు శివయ్యతో.

శివయ్య అలాటి దానికోసమే ఎదురు చూస్తున్నవాడిలా ఆగిపోయాడు గోపాలరావు ఏటో ఆలోచిస్తూ ముందుకు పోతున్నాడు కుర్రవాడు వెనక్కీ ముందుకీ ఊగిసలాడి ముందుకే కదుల్తు న్నాడు.

"మీ మనసులో ఏదో 'నస' ఉంది అదేమిటో చెప్పండి విందాం" అన్నాడు మామూలుగానే

"అబ్బెబ్బె ఏమీ లేదే – ఏమీ లేదు," అంటూ గాభరా పడిపోయేడు శివయ్య దాని అర్థం గ్రహించినా గ్రహించనట్టు అన్నాడు రాజారావు.

"అయితే ఒకమాట చెప్తాను వినండి! ఇంతవరకూ మీరు చేయగలిగిందల్లా చేసేరు ఇంక చేయగలదేమీ లేదన్నారు అవునా? మంచికో చెడకో ఓ దేవుణ్ణి నమ్మకన్నట్టు మీ స్నేహితుణ్ణి నమ్మి కొని అతని మీద భారం వేసేరు మీ స్నేహితుడు ఎలాంటివాడో మీకుచిన్నప్ప ట్నుంచీ బాగా తెలుసు. అతడు మిమ్మల్ని దగా చెయ్యడుగదా ఇంక నాకు తెలిసి

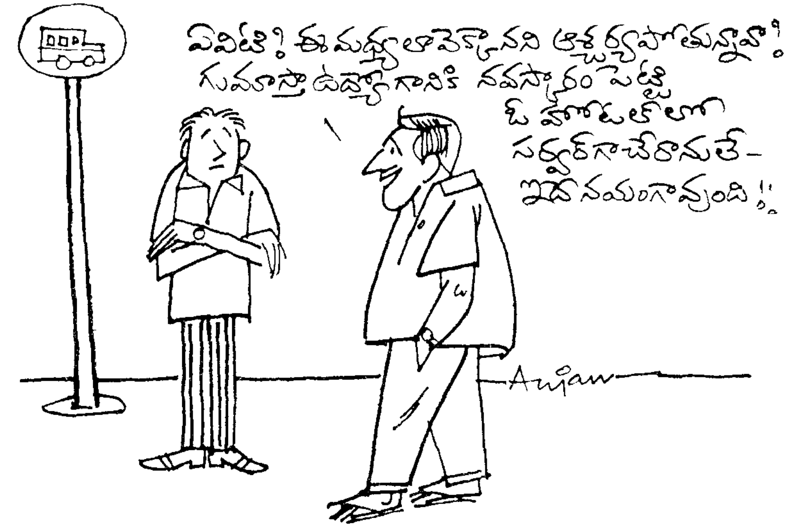

నంతవరకూ – ఇటువంటి కార్యాలపట్ల – ఈ ఊర్లో – అందులోనూ ఈ ఆఖరి గడియల్లో – పూనుకోవాలంటే – అందుకు సమర్థులు ఆయన తప్ప ఇంకెవరూ లేరు అందుచేత మీరు నిశ్చింతగా వెళ్ళి హాయిగా టోకురుకొడుతూ పడుకోండి

కార్యం అవుతుందా అవదా అన్న సందేహం మీ కొద్దు. ఆపూచీ మీ భుజాల మీద్ది తీసికెళ్ళి ఇంకొకళ్ళ భుజాల మీద పెట్టేసేరు 'సంశయాత్మా వినశ్యతి' అన్నాడు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ! మీకార్యం జయమైతీరుతుంది–తీరుతుంది.

అవకపోతే ఇంక దాన్ని ఎవరు పట్టుకున్నా సాధించలేరనే తెలుసుకోండి మీ వాడికి – వాడికన్నా మీకు – అదృష్ట మన్నది లేశంలో లవలేశంవున్నా పని జరగడం తప్పదు. ఫెయిలయ్యిందంటే ప్రయత్నలోపంవల్ల కాదని తెలుసుకోండి," అంటూ గీతబోధవంటి హిత బోధచేసి గిర్రున తిరిగిపోయేడు టౌను హాలుకేసి శివరామయ్యా మాష్టారు

కొంచెంసేపు భ్రమూన్పడి తరువాత కాళ్ళు తేలికబడి మహదానంద సముద్రంలో మనసే తేలికకాగా కొడుకును వెంట బెట్టుకొని రామ్మూర్తిపేటకేసి నడిచాడు.

3

రాజారావు రెండడుగులు వేసి టౌను హాల్ జంక్షనుకు వచ్చేక–

"ఏమిటి మాటాడుతున్నారు మా వాడితో" అన్నాడు గోపాలరావు.

"ఏ(వుందీ ఒక చల్లని కబురు, ఒక తీయని మాట "

ఆలోచనలో ఉన్న గోపాలరావు—

"ఇప్పుడు ఎస్ పి రావును ఎక్కడ పట్టుకోగలం ?" అన్నాడు.

"ఇందాక మీరు పుచ్చుకున్న డబ్బు తీయండి" అన్నాడు రాజారావు

మత్తులోంచి బయటపడ్డ మనిషిలా ఆలోచనల్లోంచి బయటపడ్డాడు గోపాలరావు

తియ్యండి టైమైపోతోంది" అంటూ తొందరచేసేడు రాజారావు

"ఇప్పుడు డబ్బు దేనికి ?" గోపాలరావు గొంతు మారిపోయింది

"నాకో యేభై రూపాయలు అప్పియ్యండి

రాజారావు వంక పురుగును చూసినట్టు చూస్తున్నాడు గోపాలరావు. రాజారావు అతన్ని వెర్రెకుట్టెను చూసినట్టు చూస్తున్నాడు గోపాలరావు తీక్షణంగా అడిగాడు—

"మీ వుద్దేశ మేమిటి ?"

"మీ వుద్దేశ మేమిటో చెప్పండి వింటాను"

"మీకు యస్పీరావుని తెలియదా !"

"నాకు తెలియదని నేను అనలేదు"

"నా చిన్ననాటి స్నేహితుడి కో పని చేసి పెట్టవలసివస్తే నేను మీకు లంచమియ్యాలా ?"

"నే నప్పడిగేను"

"అవ్వపేరే ముసలమ్మ !"

"అదికూడా నా కోసమడగలేదు."

"మీ వాటాకోసం అడిగేరు"

"సరే అడిగాను. తరువాత ఏవిటి"

"మీద్వారా కాకపోతే ఇంకొకళ్ళ ద్వారా నేను యస్పీ రావును కంటాక్టు చెయ్యలే ననుకుంటున్నారా"

"అలా ఎందుకనుకుంటాను ? మీ వీధిలో రంగారావని ఓ పెద్దమనిషున్నాడు అతనూ రావూ చెమ్మి. నే బాగా ఎరుగుదును"

"కదా !"

"వాళ్ళిద్దరూ ఈ వేళప్పుడు ఎక్కడ దొరుకుతారో మీకు తెలియకపోవచ్చు క్లబ్బు కెళ్తే—కార్డ్సురూమ్‌లో దొరుకుతారు పెద్దెత్తున ఆటసాగుతుంటుంది చిన్న మొత్తమే ఐనా ఏదో ఓ మొత్తం తీసుకెళ్తే మీ రంగారావు నిజంగా సంతోషిస్తాడు. మీరైై యస్పీరావుతో ముఖాముఖీ మాటాడరు కదా !"

"వాడు కాకపోతే వాడబ్బ ! వాడి యజమాన్నే కలుస్తాను"

"మరీబాగుంది. ఎప్పుడు ఎవరి ద్వారా ?"

రాజారావు చేతిలో అంతచిత్తుగా ఓడిపోవడం గోపాలరావుకు ఇదే ప్రథమమయ్యుండాలి. అతడిమంట ఇంతా అంతా కాదు అదిగ్రహించి రాజారావన్నాడు

"—కాబట్టి మీరు కోపంతెచ్చుకొని లాభంలేదు. నాకా యాభయ్యీ పడేయండి. అప్పు పెట్టండి."

"పడేస్తే మీరు యస్పీ రావుతో మాట్లాడతానన్నమాట"

"మీకా డబ్బంతాకాదు - నా నిలువెత్తు ధనమిచ్చినా ఆ స్కౌండ్రల్‌తో నేను మాటాడను."

".. ...."

"వాడెవడండీ ! వాడిసంగతి మీకేం తెలుసు వాడెవ్వరికీ ఏపనీ చెయ్యలేదు. చెయ్యడానికి తలపడ్డాడో అది నిన్నందే హంగా పాడై తీరుతుంది. వాడి క్రిందా పైనా ఉండేవాళ్ళు వాడిమీద అంత నిఘాగా ఉన్నారు వీడు బోర్డులో లక్షలు గడించాడన్నది వాళ్ళందరూ ఎరుగుదురు"

"..... ...... "

"ఐతే లోకం మీరూ, మీస్నేహితుడూ అనుకునేంతగా కుళ్ళిపోలేదు. రికమండేషన్లూ, లంచాలూ లేవను కానీ కొన్ని సీట్లైనా మెరిట్‌కి విడిచిపెడతారు. ఇందాక నేను మీవాడితో అన్నట్టు వాడి జాతకంలో అదృష్టమన్నది ఏలేశమున్నా అందులో ఒకఉద్యోగం దొరుకుతుంది లేదంటే యీ లేట్ అవర్‌లో మీరైనా వేయగలదేమీలేదు"

కొంతసేపు ఊరుకొని గోపాలరావు అడిగాడు.

"ఈకబురు ఇందాకే ఏల చెప్పలేదు"

"ఆయనెవరో మీ చిన్ననాటి స్నేహితుడు కాబట్టి"

"అంటే"

"మీరు పుచ్చుకోకపోతే అతనీ రాత్రల్లా జాగరంచేసి తెల్లారకముందు ఆ డ్రైవర్నో వంటవాణ్ణో కలుసుకొని ఆ డబ్బంతా వాడిచేతులలో పోస్తాడు. కాలదంటే అప్పుచేసో దొంగలాడో ఇంకో ఐదారువందలు దర్శించు కుంటాడు. మీరు తింటే - బాల్య స్నేహితులు కాబట్టి కొంత అర్థమన్నావుంది వాడూ వీడూ తింటే ఏంలాభం చెప్పండి"

"..............."

"లేదూ మీఅంతరాత్మ కరుస్తుందంటారూ రేపుసాయంకాలం అతనిక్కడకొచ్చినప్పుడు - పనిగాకపోతే కాలేదని చెప్పి ఇచ్చేయండి. పనైతే డబ్బుఖర్చు అవసరం లేకుండానే పని జరిగిందని చెప్పండి తిరుపతి వెంకటరమణమూర్తి అంతవాడు ఒత్తికొత్తినే ఎంతో క్రెడిట్ కొట్టేస్తున్నాడు. మీరంతవారుకాదు కాబట్టే మీ తాహతుకు తగ్గట్టు మీరూ కొంతకొట్టడం తప్పుకాదు. ఇది నా అభిప్రాయం"

గోపాలరావునోరు కట్టేసింది. అది గ్రహించగానే'

"నాయాభైయిలా పడేయండి" అన్నాడు నవ్వుతూ

డాక్టరు వేణు గోపాలరావు జేబులోంచి ఓ వందకట్టతీసి రాజారావు కివ్వబోయేడు. మళ్ళా ఏమనుకున్నాడో ఏభై లెక్కపెట్టి ఇచ్చి మిగతా జేబులో పెట్టేసుకున్నాడు. ఇంకో అరగంట

తరువాత ఝూమ్మంటూ టాక్సీలో వెళ్ళి శ్రీమతి మీనాక్షీదేవిగారి పోర్టికోలో అవతరించేరు.

4

మర్నాడు ప్రొద్దున —

పుటంగడిగిన ముత్యంలా తడి తడిగా తళతళ మని మెరిసిపడే నగరంపై ఎండ ఫెళ్ళున పేల్చేస్తోంది

పదిదాటి పదకొండై పన్నెండు పన్నెండున్నర బూరాకూడా ఊదేసింది.

నగరానికి అవతలివరి బీచొడ్డున మేడమీద డాక్టరు గోపాలరావుగారి బెడ్‌రూమ్ చీకటిగా వుంది. ప్రక్క నున్నగది తలుపు బార్లాతెరచి ఉంచడం వల్ల మధ్య తలుపుసందుగుండా ఓ వెలుతురు రేఖ గచ్చుమీదపడి మిలమిలా మెరుస్తోంది. బద్ధకంగా మంచంమీద పడుకొని ఆ వెలుతురు రేఖలో పడే నీడల్నిబట్టి అవతలి గదిలో ఏం జరుగుతోందో ఊహిస్తూ కాలక్షేపం చేయడం డాక్టరుగారికి చిరకాలంనుండీ అలవాటై పోయిన...... (ఏమంటారు?) సరదా అనవచ్చు.

అప్పుడే తెలివొచ్చిన డాక్టరు అలవాటు ప్రకారం ఆ వెలుతురు పీలికకేసి చూస్తూ ఎంతకూ అందులో నీడలు కనిపించకపోగా మళ్ళా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

మూడోసారి తెలివొచ్చేసరికి పనిపిల్ల తలుపు మెల్లిగా ఒత్తిగించి తనకేసి చూస్తోంది. తనకళ్ళు ఆ చీకట్లో గుడ్లగూబ కళ్ళలా మెరుస్తుండి ఉండాలి. అందుచేతే చప్పున తలుపు వేసుకు వెళ్ళిపోయింది. అంటే ఇంక కాఫీ ఒస్తుందన్న మాట.

వేడివేడి చిక్కటి ఎర్రటి తెల్లని తరకలతో కాఫీ తలపున పారగానే డాక్టర్ కడుపులో గందరగోళం బయలుదేరింది. చిన్న తేనుపు వచ్చినట్టుకాగా వైట్‌హార్సు ఫ్యూమ్సు నాసాపుటాల్లోంచి ప్రాకి మెదడులో గతరాత్రి మదిరాను భూతుల్ని తరచితరచి కదుపుతున్నాయి. ఈ చీకటిలేదుగాని వెలుతుర్లోనే చీకటి నిండిన మీనాక్షీదేవి బెడ్‌రూమ్‌లో (తనేదశలో ఉన్నాడో గుర్తుకు రావడం లేదు.) "కొందరు తాగేసి గొడ్డుల్లా పడుకుంటారు" అన్న మీనాక్షీదేవి మాటలు జ్ఞప్తికి వచ్చేయి. ఇప్పుడు తానెలా పడుకున్నాడో చూచుకోవాలనిపించింది. కదలకుండా అద్దంకేసి కళ్ళు తిప్పబోయాడు. సాధ్యంకాక స్పర్శజ్ఞానంద్వారా తన స్థితి తెలుసుకోబోయేడు. తెలిసిందానితో సిగ్గుపడి, ఒత్తిగిల్లి, గళ్ళుటంగీ సర్దుకొని, వెల్లకిలా పడుకొని, మరొకసారి సర్దుకొని, చేతులు రెండూ ఎత్తి తలకింద ఉంచుకున్నాడు. ఒళ్లు చలాగ్గానే ఉండడం కాళ్ళూచేతులు స్వాధీనంలోనే ఉండడం అతనికి చాలా ఆనందాన్నిచ్చేయి.

ఆనందాన్నే కాక చెదురుతున్న ఆత్మ విశ్వాసాన్ని కుదుటపరిచేయి. అర్ధని ములుగా ఉన్న కనురెప్పల్ని కదుపుతూ హాయిననుభవిస్తున్నాడు.

పనిపిల్ల తెచ్చిఇచ్చిన కాఫీ త్రాగి ఒక తేనుపొచ్చేసరికి బాత్‌రూమ్‌కి పోవలసిన అవసరం కనపడ్డది.

తిరిగివచ్చేసరికి పనిపిల్ల కిటికీ తలుపులు తెరచి కర్టెన్లు మూయవలసిన మేరకు మూసి గదిలో వెలుగును సమపాళ్ళల్లో సర్దింది.

పక్కదులిపి సరిగా వేసినట్టుంది, గదిఊడ్చే సన్నాహంలో ఉంది. నున్నగా పరచిన మెత్తటి పక్క చూసేసరికి డాక్టరుకు మనసులో ఎన్నెన్నో గదులూ మంచాలూ పరుపులూ మెదిలేయ్. అలవాటు ప్రకారం – ఆతడు మంచం నడి మధ్య నిటారుగా మఠంవేసుక కూర్చొని, అలా ఎన్నోసార్లు కూర్చున్న తన విశ్వరూపాన్ని చూస్తూ సిగరెట్ వెలిగించేడు. డాక్టరుకి ఆ మూడ్‌లో ప్రపంచమంతా తన పాదాలకిందో ముందో చెంతో ఉన్నట్టు అనిపిస్తుంది. అలా అనిపించడం అప్పుడు హాయిగా ఉన్నా ఒకొక్కప్పుడు అది చాలా అసహ్యం కలిగిస్తుంది. ఆ అసహ్యం కలిగేటప్పుడు గోపాలరావు తనను తాను నిందించుకోవడానికి బదులు తనరక్తాన్ని నిందించుకొంటాడు.

"కాఫీ చల్లారి పోతోందిబాబూ" అంది పనిపిల్ల. ఎదురుగా ఉన్న స్టూల్‌పై రెండోకప్పు కాఫీ మూతతో రెడీగా ఉంది.

"ఏంవే పిల్లా! నాకోసం ఎవరేనా

వచ్చారేః" అన్నాడు గోపాలరావు కాఫీ తాగుతూ.

పిల్ల ''నేదు'' అంది తలెత్తకుండానే. చిన్న ముతకలాగూ రంగు వెలసిపోసిన పువ్వుల కబ్బా వేసుకొని తనకన్న పొడవైన కొండచీపురు పట్టుకొని మెడలో పిస్నులు వ్రేలాడే పగడాల తాళకం ఊగులాడుతుండగా వెనుదిరిగి వంగి ఊడుస్తోంది. అకస్మాత్తుగా ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినదానిలా చప్పన నిలబడి డాక్టరు కేసి తిరుగుతూ "ఆఁ వచ్చినారు బాబూ'' అంది తలకో కళ్ళతో అభినయిస్తూ.

"మరిందాకా నేదన్నావ్" అన్నాడు గోపాలరావ్ వెక్కిరిస్తూ.

పిల్ల కిలకిలానవ్వింది.

గోపాలరావు గలగలా నవ్వలేక పాచి దంతాలు మూసుకుంటూ – ఓ కుంటి నవ్వునవ్వేడు.

కాఫీ కప్పు టీపాయ్‌మీద పెడుతూ "ఎవరాయన?" అన్నాడు మామూలుగా.

"ఎవురో నా నడగనేదు. మీర్లేరంటే మరోసారి ఒత్తానని ఎళిపోనాడు."

"అమ్మగారాయనతో మాటాడ లేదాః''

''అరూ నేరు. బోజినాలు కాగానే సత్తెవాటమ్మగారింటి కెళిపోనారు."

సత్యవతంటే ఆ హిడింబాసురి. ఆ హిడింబాసురి మొగుడే యస్పీరావు తాలూకు పేకాట ఫ్రెండు రంగారావు.

"ఈసారి ఎవరైనా వస్తే పేరు కనుక్కొంటుందే'' అన్నాడు గోపాలరావు.

"అనాగే బాబూ'' అంటూ చీపురు పట్టుకొని క్రిందకి దిగిపోయింది.

అయిన దానికీ కాని దానికీ అనవసరంగా హైరాణాపడటం పూర్వం ఒకప్పుడు చేసేవాడు గోపాలరావు. ఇప్పుడు సమస్యవచ్చి ఎదురుపడితే తప్ప దాని గురించి ఆలోచించడం ప్రాజ్ఞులు చెయ్యవలసిన పని కాదని బాగా తెలుసుకున్నాడు ఆ వచ్చింది శివయ్య కాదనడానికి ఏ విధంగా చూసినా అవకాశం లేదు. ఒకవేళ శివయ్యే ఐనా ఎలా కావలస్తే అలా కథ నడపగల సామర్థ్యం సంపాదించేడు. అందుచేత ఫరవాలేదు

ఐదు నిముషాలు గడవకముందే ఓ పేరు కనుక్కొని పైకి వచ్చింది పని పిల్ల

"ఎవురో శివాయ్యగోరట బాబూ – పండు జుత్తూ అయినా ముసిలోయిన లాగున్నాడు. ఇందాకొచ్చినోరూ ఆ బాబే। మీతో అరిజెంటుగా మాటాడతారంట. నేకపోతే అమ్మగోర్నయినా పిలమంటున్నాడు."

ఏమంటాడు అన్నట్టు చూస్తూ నిల్చొంది.

"వస్తున్నా పద" అంటూ ఐదు నిము

షాల తరువాత మేడ దిగాడు డాక్టరు గోపాల్రావ్.

గళ్ళ లుంగీ నీలం టర్కీ తువాళ్ళలో దాగని నల్లనిబొద్దు విగ్రహం. సబ్బుతో జిడ్డొదిలినా కండ్ల మత్తొదలని సకసరి పాటి - అప్పుడే కోటా తడిగినట్టున్న ముతక మొగాం - మేడ మెట్లు దిగుతున్న గోపాల్రావును చూసి అల్లంత దూరం నుండే అన్నాడు శివయ్య.

"కృతజ్ఞుణ్ణిరా గోపాలం! నువ్వు చేసిన పని నేనూ నా కొడుకూ బ్రతికున్నంతకాలం మరచిపోలేం. నీకోసం ఇది రెండవసారి రావడం!" అన్నాడు పెద్దగొంతుతో.

డాక్టరుకు బోధపడలేదు.

"ఏం వచ్చిందిరా? ఇంటర్వ్యూ అయిపోయిందేమిటి" అన్నాడు ఆశ్చర్యత ప్రదర్శిస్తూ

"పదిన్నరకే బయటి కొచ్చేసేడు మనవాడు. ముందుగా లోపలికెళ్ళినవాడు మనవాడే."

"సెలక్టు కాలేదా!"

"ఎందుకుకాడూ నువ్వు పట్టుకోడం కాకపోవడమూనా? రేపే వైద్యపరీక్షకు హాజరు కావాలన్నారు."

చేత్తో పట్టుకొచ్చిన కండ్లద్దాలు తగిలించుకొని స్నేహితుని ముఖంలో వెలిగే అచ్చమైన ఆనందాన్నికూడా చూసేక "థేంక్ గాడ్! కూర్చో" అంటూ తనూ ఓ కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

శివయ్య కుర్చీ అంచున కూర్చొని వాళ్ళడిగిన ప్రశ్నలూ తనకొడుకు చెప్పిన సమాధానాలూ పట్టరాని ఉత్సాహంతో చెప్పుకపోతూ అన్నాడు.

"నీకెవళ్ళో తెలిసినవారెవరైనా ఉన్నారా అని అడిగేరుట. మనవాడు తడుంకోకుండా నీపేరు చెప్పేసేడుట. అతను మీకు చుట్టమా అని అడిగారుట. లేదు నాన్నగారి బాల్యస్నేహితు డన్నాడుట. ఈఊర్లో ఎక్కడ దిగావు అంటే మీయింటనే అని కోయబోయి అబద్ధం ఆడం అవసరమనుకోని నిజమే చెప్పేసేడట ఏదైతేనేం - నువ్వు సెలక్టైతే రేపు మెడికల్ చెకప్ కిపిలిచి ఎల్లుండి జాయినవగలవా అన్నారట. అక్షణాన కూడా తానా రెంటికీ సిద్ధమేనని చెప్పేడు అంత ఆత్రత ఏం అన్నాడట బోర్డులో ఒకడు. ఆత్రతకాదు నేనెప్పుడైనా ఏపనికైనా సిద్ధమే అన్నాట్ట. నువ్వు స్కౌటువా అంటే మూడేళ్ళ శిక్షణ పొందేనన్నాడు. ఈ ఉద్యోగం దొరక్కపోతే ఏంచేస్తావన్నారు. నాకా నిరాశ లేదు మీరాముక్క చెప్పేకగాని నేను దానిగురించి ఆలోచించ నన్నాడట. వాళ్లు నవ్వుకుంటూ మేమూ ఆముక్క చెప్పం రేపు ఆరోగ్య పరీక్షకు సిద్ధమా - నీకో కాగితమిస్తారు అంటూ పంపించేసారు."

"మీవాడు కత్తోయ్! నే నప్పుడే చెప్పేను మీవాడికి తప్పకుండా ఉద్యోగ

మౌతుందని" తాగుతున్న సిగరెట్‌ను ఆనందిస్తూ అన్నాడు గోపాలరావు.

"అన్నావనుకో! కాని నీకున్నధైర్యం నాకెక్కడుంటుంది చెప్పు. నిన్న నీకు నాకుటుంబ పరిస్థితులన్నీ వివరంగా చెప్పలేదు. చెబితే మరీ దేబిరింపుగా ఉంటుందని అసహ్యంవేసింది. పేకాడే వాడు కళ్ళుమూసుకొని బ్లైండ్‌లు ఒడ్డినట్టు నాబియ్యాడి ట్రైనింగ్‌కూ, మావాడి బియస్సీకీ అప్పులుచేసేను. పెళ్ళీడు పిల్లను ఇంట్లోపెట్టుకొనికూడా మగవాళ్ళ చదువులకు అప్పులు చేస్తుంటే మా బంధువర్గం యీసడింపు ఇంతా అంతాకాదు ఇప్పట్లో ఈ ఉద్యోగం దొరక్కపోతే నేను దివాలా. అనకూడదుగాని 'వాడిమీద అంత మదుపు పెడుతున్నానే కొన్ని కొన్నిచోట్ల జరిగినట్లు వాడేమేనా ఐతే భగవంతుడా ఏందారి' అనుకుంటాను - ఒకొక్కప్పుడు. ఏదో భగవంతుడింత వరకూ చల్లగాచూశాడు. ఇప్పుడీ ఉద్యోగం ఇంకో ఐదారువందలు మదుపు కావాలంది. ధైర్యంగా పెడతాను. ఐవే జుంపే పరపతి పుట్టకపోదు. కాని ఏంచేనా ఐతే అన్నభయం యీక్షణాన కూడా నన్ను విడవదు."

శివయ్య క్షణంసేపాగి అన్నాడు.

"ఒరేయ్ బ్రతుకులో భయమంత పాపిష్టిది ఇంకొకటిలేదు. అన్నీ తెలిసిన వాణ్ణికూడా అది పరమమూఢుణ్ణి చేసేస్తుంది. ఉద్యోగం దొరకదను - సీటు చిక్కదను - భయపెట్టుమానవుణ్ణి - వసుదేవుడో వాసుదేవుడో గాడిదో ఎవడి కాళ్ళందితే వాడికాళ్ళు గట్టిగా పట్టుకుంటాడు - మానవుడు. నిన్న నాపాలిట దేవుళ్ళా నువ్వే అగుపడక పోతే నేనువెళ్ళి ఆ కంటవాడి పాదాలమీద పడి వుందును. వాడు అంకినకాడికి చేత బట్టుకొని అప్పైనవన్నితిప్పలు పెట్టేవాడో ఆ భగవంతునికెరుక" అన్నాడు చేతులు జోడిస్తూ.

రాజారావుఈమనిషిని ఎంత చక్కగా అంచనా వేసేడో అనుకున్నాడు డాక్టరు. అతని మౌనాన్ని ఇంకోలా అర్థం చేసుకొని శివరామయ్య అన్నాడు.

"క్షమించాలిరా నా ఆనందోత్సాహంతో ఏదోసోదిచెప్తూ వచ్చినపని మరచేను. నేను అర్జంటుగా ఇంటికివెళ్ళి రావలసుంది. ఇప్పుడు రెండుగంటల బస్సులో బయలుదేరి ఊరు కెళ్తున్నాను సాయంకాలం కలుస్తా మనుకున్నాంకదా! ఎదురు చూస్తారేమో చెప్పిపోదామనీ, ఈ శుభవార్త ముందుగా నీచెవినే వేయ వచ్చనీ, ఇలావచ్చేను నీకెలాగా ముందే చెప్పేశాను. నాతరపునా నా కొడుకు తరుపునా రాజారావుగారికి కూడా మరీ మరీ థేంక్సనిచెప్పు. యిలా ప్రత్యేకం వచ్చి కలిసేననిచెప్పు. పన్నెండున్నర కైతే నాకు డైరెక్టుబస్సుంది. నిన్ను కలియందే వెళ్ళిపోడానికిష్టంలేక బస్సు

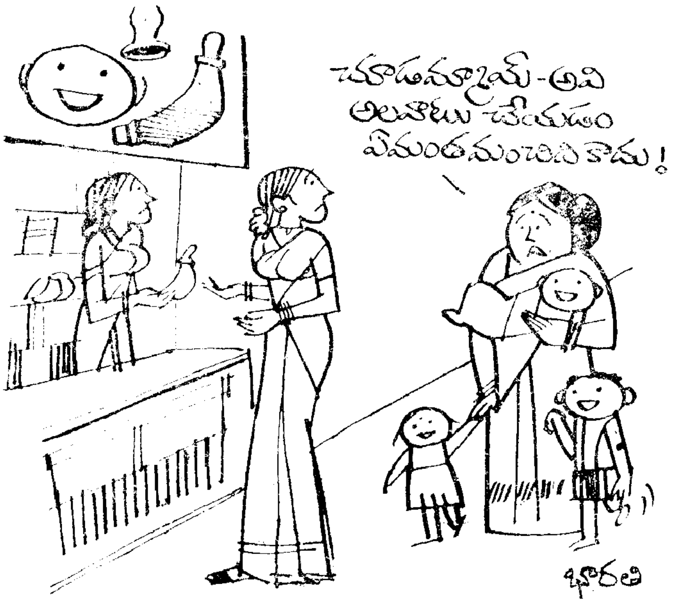

స్టాండుకి బయలుదేరినవాణ్ణే వచ్చేశాను. నువ్వింకా లేవలేదంటే అలావెళ్ళి మళ్ళా వచ్చేను. అన్నట్టు నీకు రాత్రిల్లా నిద్దర్లేదను కుంటాను!"

"మరే" డాక్టరు బద్ధకంగా ఆవులించి అన్నాడు. "తిరిగి తిరిగొచ్చేసరికీ తెల్లారు జాము మూడైపోయింది."

"ఏంచేస్తాం ఒక పేదస్నేహితుడి కోసం శ్రమపడ్డా ననుకో"

"పోరా వెధవకబుర్లూ నువ్వూ" అంటూ ఫూ ఫూ చేయవలసింది గోపాల రావు. కాని ఎందుచేతనో నవ్వేసి ఊరు కున్నాడు. మనిషి నిద్రమత్తునుండి కోలుకోలేదు అనుకుంటూ శివయ్య అన్నాడు.

"ఇక నే పోయొస్తాను బస్సుకు టై మయ్యింది."

అప్పుడైనా డాక్టరు 'అదేమిరా?' అనలేదు.

ఇంటికొచ్చిన మనిషి భోజనం చేయ కుండా వెళిపోతానంటే బాల్యస్నేహితుడు ఒదులుతాడా అనీ, పెద్దకొడుక్కి పెద్ద ఉద్యోగం దొరికిన సందర్భంలో ప్రయాణమంటే ససేమిరా వదలడనీ, తను డబ్బవసరం కొద్దీ వెళ్ళక తప్పదంటే వెధవడబ్బు నేనిస్తాను - అన్నా అన వచ్చునీ ఎన్నెన్నో అనుకున్నాడు శివరామయ్య. ఆ ఊహలన్నీ భ్రమలని చెప్తున్నట్టు "సర్లే మళ్ళాకలుద్దాం"

అంటూ లేచిపోయేడు శివరామయ్యతో పాటే డాక్టరు కూడా.

5

ఆ రాత్రి వెన్నెలరేడు పడమటి కొండ వెనక మునిగాక - చుక్కలు ఆకాశంలో వికీ్కవికీ్క చూచేవేళ - నిద్రమత్తుకు జోగే నిశాచరులు, ప్రభాత మందానిలాలస్పర్శల కొత్తిగిలి తెలివి తెచ్చుకొంటున్న జనాలకు, నగరా న్నప్పగింతలు పెట్టనున్న సమయంలో మీనాక్షీదేవిగారి రెండవ అంతస్తు నంటి పెట్టుకొని ఉన్న చిన్న డాబాపై రెండు మడత కుర్చీలూ ఒక టీపాయీ కొద్దిగా గాజు సామానులు ఐదారు పొట్లాలూ రెండుమూడు తలగడాలు ఒక బెడ్‌షీటూ చిందరవందరగా నలపులు చుట్టుకొని పడి వున్నాయి. శ్రీ మహావిష్ణువు శేషశాయియైన విధంగా శ్రీవారు శయనించి ఉండగా మీనాక్షీదేవిగారు ఆధునిక లక్ష్మీదేవుల పోజులో మడత కుర్చీ అలంకరించి వున్నారు.

"అంటే దానర్థ మేమిటో గ్రహించావా?" చిన్ననాటి ముచ్చట్లు చెపుతూ శివయ్య పునస్సమాగం దగ్గర కొచ్చాడు గోపాలం. జ్ఞానసారమంతా సారవతి కందిస్తూ ఇలా అంటున్నాడు - "అనగా ఈ లోకంలో ఒకరికొకరు ఏదో అవుతా రన్నది ఒట్టి కల్ల. తండ్రికొడుకౌతా డన్నది ఒట్టిది. కొడుకుకీ పెళ్ళాం ఏమీ కాదు. పెళ్ళానికి మొగుడు అసలే ఏమీ కాలేదు. చుట్టపక్కాలూ చుట్టరికాలూ స్నేహితులూ అంతా ఒట్టిది. మనిషి మనిషితో కలిసి తిరుగుతాడంటే (ఆడ మనిషీ, పోతుమనిషీ కావచ్చు పోతూ పోతూ, ఆడా ఆడా కావచ్చు ఎవరైనా) ఎందుకు కలసి తిరుగుతారంటే - అవసరం! ఆ అవసరాన్నిబట్టే అన్ని తిరుగుళ్ళూ! ఇన్ని తిరుగుళ్ళూ!! మా ఫ్రెండ్ రాజారా వున్నాడు - అయ్యామ్ సారీ మన ఫ్రెండ్ - వాడు మనతో ఎందుకు స్నేహంగా ఉంటాడో నీకు తెలియకపోవచ్చు కాని నాకు తెలుసు. వాడితో నేనెందుకు స్నేహంగా వుంటానో నువ్వెరుగుదువు - నే నిందాక చెప్పేనుకూడా. స్నేహమంటే ఇంతే. అది బాల్యస్నేహ మవ్వచ్చు, పడుచు స్నేహమవ్వచ్చు - ఆ స్నేహం...... ఈ స్నేహం......ఏ స్నేహమన్నా కానీ - ఏదయినా పేరు తేడగాని సరుకొక్కటే ఇప్పుడు నేను చెప్పిన శివయ్యగాడే వున్నాడు వాడు బ్రూటస్‌ను పొగిడిన కీసియస్ లాటివాడు. వాడికి జనం సింపతీ లాగేయడం తెలుసు. కాళ్ళు దొరికితే కాళ్ళు, పిలక దొరికితే పిలకా పట్టేసి పనిచేయించుకోవడం తెలుసు. 'పని - మనుషు'ల దగ్గర ఎన్ని లంజ వేషాలుండాలో అన్నీ వాడిదగ్గర వున్నాయి. లేదనమనూ - కాదు లేదని నా ఎదురుగా వచ్చి గుండె మీద

చెయ్యేసుకోమను! నేనో ప్రశ్నడుగు తాను. వాడు నిజమైన ఫ్రెండ్ అయితే ఇన్నేళ్ళయి - అంటే ఈ పాతికేళ్ళయి - యెక్కడ చచ్చిపోయేడు? నా యింట పీనుగులు పోయేయి నేను నటచక్రవర్తి నయ్యాను నేను యమ్మెల్సీ నయినప్పు డయినా వాడో కార్డుముక్క రాసేడా. నిజం చెప్పమనూ! ఫ్రెండ్ కాకపోతే ఇప్పు డే ముఖం పెట్టుకొని వచ్చేడు - నా ఎదురుగుండా - నా కిదిచెయ్ నా కొడు క్కిది చేయ్ అంటూ, వాడితో రోగరీ గ్రహించేకే వాడంటే నా కసహ్యం పుట్టింది. మొదటల్లా నిజంగానే సహాయం చేద్దామనుకున్నాను. సాధ్యం కాదంటే వాడుతున్న డబ్బు ఖర్చీ చేసి మొత్తం డబ్బిచ్చేదా మనుకున్నాను. వాడు వెళ్ళి పోతూపోతూ ఓ పని చేసేడు. మూడు వందలుకాదు ముప్ఫయివందలైనా లంచ మిస్తానన్నాడు. థేంక్స్ చెప్పడానికి వచ్చి యిచ్చింది సరిపోయిందా లేదా? అసలిచ్చావా లేదా? అదైనా మాట వరసకైనా అడగలేదు. ఎందుచేతం టావు? - నే చెప్పాను వాడి పనై పోయింది. అందుకే వాడంటే - వాడూ ఒక రోగేనని నిశ్చయించేసేను. వాడి మాట నమ్మి - నేను ఖర్చు పెట్టలేదు గాని - ఖర్చుపెడితే గంగేకదా! అవ కాశం దొరికితే తప్పక ఖర్చు పెట్టే వాడిని. అప్పుడు మనపని ఏమైపోను? అందుకే నిశ్చయించేసేను. ఒరే! రోగ్ యీ నాటికి నువు రోగ్‌వి! అయితే - మనం ఎప్పట్నుంచో రోగులకు రోగు లమై వున్నాము. కాబట్టీ నువ్విచ్చిం దాంట్లో నీ కొక్కపైసాకూడా తిరిగి రాదు. వెర్రివెధవ్వై అడిగేవో చచ్చేవే. ఇంకా రెండువందలు నువ్వే ఇవ్వవల సింది, ఇచ్చేయంటాను. బహుశా ఈ పరిస్థితి వస్తుందని తెలిసే అనుకుం టాను ఆశబ్బుగురించి టక్కు పెట్టేసేడు దొంగవెధవ. వెధవన్నరవెధవ రోగ్ వెధవ..."

"మూడు రూపాయలకోసం మూడు పీకలు కోయగల మనుష లున్నారు. మూడువందల కోసం డాక్టరు ఇలాం" ఓ ముండమోపి థియరీ తీసేదంటే వింతకాదనుకొంది" మీనాక్షీదేవి.

లోకంలో స్నేహమే లేదంటే ఆమె భావనల్లో బ్రతుక్కి అర్థమే లేకుండా పోతుంది మరి!

అవును అదీ ఓ థీరీయే.